

Deraf *Julkuse*. — 2) (fig. fam.) Den förnämste, öfverman. *Han är k-n för dem allesammans.*

KUSIN, -in, c. (fr. *Cousin, Cousine*) 1) Syskonbarn. — 2) Benämning, som man af artighet ger närmare umgängesvännen af andra könet. — 3) (fam.) Flicka, som af någon underhålles. *En liten k.*

KUSINSKAP, n. 3. 1) Släktskapsförhållandet emellan syskonbarn. — 2) Förhållandet emellan umgängesvännen, som kalla hvarandra kusin.

KUSK, m. 2. (t. *Kutscher*) 1) Person, som kör en större promenad- eller resvagn. — 2) Person, antagen i ens tjänst, för att köra hästarna, då man åker.

KUSKA, v. n. 1. (fam.) 1) Köra en vagn som kusk. — 2) Åka. *K. omkring.* — *Kuskande*, n. 4. o. *Kuskning*, f. 2.

KUSKBOCK, m. 2. eller

KUSKSÄTE, n. 4. Det säte framtill på en vagn, hvarpå kusken eller den körande sitter.

KUSLIG, a. 2. (fam.) Se *Ruskig*. — *Kuslighet*, f. 3. — *Kusligt*, adv.

KUSSA, f. 1. (fiskslag) Se *Tånglake*.

KUST, m. 3. Landet längs med hafvet. *Segla längs k-en.* — *Ss. Kustbo, -bebyggare, -handel, -handlare, -land, -ort, -stad, -sträcka.*

KUSTBATTERI, n. 3. Se *Strandbatteri*.

KUSTFARARE, m. 3. En, som idkar kustfart.

KUSTFART, m. sing. Sjöfart längs efter kusten af ett land.

KUSTFARTYQ, n. 3. Litet, mest öppet fartyg, som längs kusten förer varor ifrån en hamn till en annan.

KUSTOD, -öd, m. 3. (lat. *Custos*) Ord eller stafvelse, som sättes till höger under en skrifven eller tryckt sida, för att visa början af nästa sida. [Cu -.]

KUSTVAKT, f. 3. Vaktpostering, i krig uppställd på en kust, för att skydda den emot fiendtliga anfall.

KUTA, v. n. 1. (fam.) Springa krokryggig. — *Kutande*, n. 4.

KUTE, m. 2. (jäg.) Ung skäl.

KUTIG ell. **KUTRYGGIG**, a. 2. Som har i båge utåt krökt rygg. — Ordet heter, enligt *Ihre*, rätteligen *Kupryggig*, således: som har kupig rygg. — *Kutryggighet*, f. 3.

KUTTER, kutt'r, m. 2. pl. *kultrar*. (eng. *Cutter*) Enmastadt fartyg, nästan lika tackladt som en jagt, men större och skarpare bygd.

KUTTING, m. 2. Se *Kagge*.

KUTTRA, v. n. 1. 1) Säges om det egenomliga, ömma och vemodiga läte, som dufvorna låta höra. — 2) (fig.) Samtala ömt och kärleksfullt. — *Kultrande*, n. 4.

KUVERT, kuvär, n. 3. (fr. *Couvert*, af *Couvrir*, betäcka) 1) Tallrik med servet, knif, gaffel och sked, som framsättes på ett spisbord för hvarje gäst. — 2) Fodral, innehållande knif, gaffel och sked. — 3) Omslag om bref. [Cu -.]

KUVERTERA, v. a. 1. Slå in (ett bref), förse med omslag. — *Kuverterande*, n. 4. o. *Kuvertering*, f. 2.

KYCKLING, m. 2. (t. *Küchlein*, dim. af fr. *Coq* ell. *A. S. Cocca*) Unge af höns.

KYCKLINGBUR, m. 2. Bur för kycklingar, eller hvari kycklingar hållas instängda.

KYCKLINGHÖNA, f. 1. Höna, som har kycklingar.

KYFFE, n. 4. (fam.) Litet eländigt hus eller rum.

KYLA, v. a. 2. 1) Göra kallare, kall. *K. en dryck.* *K. af*, se *Afkyla*. — 2) Väcka en känsla af köld eller svalka. *Glass kyler.* — *K. sig*, v. r. Ådraga sig yttre skada (kylsår, ömkyla) genom köld. — Bör ej förväxlas med *Förkyla sig*. — *K-nde*, part. akt. Som kyler, svalkar. Brukas stundom adjektivt, t. ex.: *K. medel*.

KYLA, f. sing. (af *Kall*) 1) Mindre grad af köld. *Höstens k. och vinterns köld.* — *Syn.* Se *Köld*. — 2) Lindrig känsla af köld. *Känna en k. i kroppen.*

KYLARE, m. 3. Den del af en destilleringsapparat, hvaruti ångorna åter kondenseras till flytande form.

KYLFAT, n. 3. Käril med kallt vatten för kylrörets afkylning på en destilleringsapparat.

KYLIG, a. 2. Något kall. *K. väderlek.* — *Syn.* Sval, Kall. — *Kylighet*, f. 3.

KYLKITTEL, m. 2. pl. — *kitllar*. Kittel, som begagnas vid sockerraffinering till sockerlagens afkylning.

KYLLER, tju'll'r, m. 3. Läderharnesk för bröst och rygg, af buffel- eller elghud.

KYLLERFÄRG, m. sing. Gul sämskskinnsfärg. — *Kyllerfärgad*, a. 2. Som har denna färg.

KYLNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något kyles. — *Syn.* Afkylning.

KYLPANNA, f. 1. Se *Kylfat*.

KYLPLÅSTER, n. 3. Plåster, hvarmed kylskador helas.

KYLREDSKAP, m. sing. Se *Imkylare*.

KYLRÖR, n. 3. Rör, som går ifrån hatten på en destilleringsapparat, och hvaruti ångorna afkylas.

KYLSA, tju'llsa, v. n. 1. (fam.) *K. på'*, insvepa i kläder, så att de sitta påsigt. *K. på sig*, insvepa sig i kläder, som sitta påsigt och utan ordning.

KYLSALVA, tju'llsålva, f. 1. Salva för kylsår.

KYLSE, tju'llse, n. 4. (fam.) En hop sammanlagda, i hvarandra invecklade kläder.

KYLSIG, a. 2. (fam.) Sittande i kylsen, påsig. *K-a kläder.* — *Kylsighet*, f. 3. — *Kylsigt*, adv.

KYLSLÅ, tju'llslå, v. a. 3. (böjes som *Slå*) Låta en het vätska stå, tills den afsvanat. — *Kylslagen*, part. pass. Nyttjas nästan adjektivt. *K. dryck.* — *Kylslående*, n. 4.

KYLSVULST, m. 3. Svulst, uppkommen genom verkan af stark köld.

KYLSÅR, n. 3. Sår, förorsakadt af stark köld.

KYLUGN, m. 2. (fabr.) Ugn till afkylning, efter föregående smältning.

KYNDEL, tju'nd'l, m. sing. Ört af fam. Labiata, hvilken odlas som apoteks- och kökskrydda. Satureja hortensis.

KYNDELSMESSA, f. 1. Kyrkohögtid, som firades under katolska tiden d. 2 Febr. till äminnelse af J. Marias kyrkotagning eller kyrkogång. Benämningen härleder sig ifrån lat. *Candela*, ljus, emedan denna dag en ovanlig mängd ljus brunno i kyrkorna. — *Ss. Kyndelsmessodag.*

KYNNE, n. 4. (gam.) Sinnelag, lynne. Deraf *Okynnig*.

KYP, m. 2. Stort käril af koppar eller trä, med en djuplek ifrån 8 till 20 fot, och hvari större partier af färggods kokas.

KYPARE, m. 3. Den, som på en vinkällare betjänar gästerna. — *Syn.* Källarsven, Skänksven.

KYPBLÅTT, n. sing. (färg.) Åkta blått, som färgas i kyp.

KYPERT, tju'p'rt, m. sing. (af holl. *Keep*,